

[Wilhelm.]

ser på det samlede skadesomfang — når der er en sådan stor ændring i antallet, som påvist her i bemærkningerne til forslagsstillerens forslag, uden at det har nogen som helst effekt på præmierne, i hvert fald ikke den rigtige vej, så kunne der måske være grund til at sparke lidt til det forsikringsråd og det monopoltilsyn.

Men som sagt: vi tillægger ikke dette forslag den store, principielle betydning. Vi mener, det er en fuldstændig fejlbedømmelse, at her er tale om socialisering i nogen som helst retning. Her er tale om en statslig overtagelse, det kunne bruges præcis på samme måde. Der er heller ikke noget principielt forskelligt i det. Hvad er f. eks. vore alderspensioner andet end en lovpligtig forsikring, som man har taget ind over skatterne i stedet for at lave det til punktskatter, der betales på særlige konti osv.? Vi vil godt være med til at diskutere det videre, men altså gerne have hysteriet omkring sagen noget dysset ned.

Ordføreren for forslagsstillerne (Knud Jespersen) (DKP):

Til hr. Wilhelms sidste bemærkninger synes jeg, at jeg bare vil sige i al venskabelighed, at det jo heller ikke går at betragte alting så udsigtsløst, at lige meget hvilke forandringer man foretager, så vil der alligevel ikke være noget forandret. Man bør erindre sig, at de, der er giganterne bag forsikringsverdenen i Danmark, i alt fald af de her kendte, det er ØK, det er Højgaard & Schultz, det er hovedbankerne. Vi står her over for et faktisk konglomerat af økonomiske magthavere, som over forsikringsselskaberne tilegner sig ganske overdådige profiler, og det gør de ofte i kraft af den lovgivning, der udfoldes i dette hus, hvor man pålægger menneskene at tegne forsikringer af forskellig art.

Hvor groft det er, kan man se af mange ting. Jeg skal ikke trætte med tal, men i sin tid rejste jeg spørgsmålet over for den tidligere handelsminister om at nedsætte præmierne, fordi antallet af færdselsulykker gik ned. Dér fik vi at vide, at det ikke kunne lade sig gøre, for det gik rigtig dårligt. En måneds tid efter erfarede offentligheden, at direktør Zobel fra Codan havde haft indtil

en halv snes millioner kroner, som han ikke syntes vedrørte skattevæsenet, og det fandt man heller ikke rigtig var noget at tage op. Dog skal det siges, at det socialdemokratiske folketingsmedlem fru Inge Fischer Møller dengang skrev en række artikler i en række aviser, hvori hun gjorde sig til talsmand for, at socialdemokratiet stiller forslaget om nationalisering for at tilvejebringe en normal afslutning på de unormale tilstande.

Jeg beklager meget, at hr. Robert Pedersen og handelsministeren tilsyneladende enten ikke har læst disse artikler eller ikke har ladet sig påvirke af dem. De gav begge udtryk for som deres opfattelse af tingene, at her forraskede vi virkelig, nu måtte vi også tage det med ro. Havde det været andre steder end her, så ville jeg have sagt: ja den, der tager det med ro i den sag, kan glæde sig over perspektivet, for i det lange perspektiv er alle kommissioner og alle folketingsmedlemmer døde, og så har vi jo kun brug for en begravelsesforsikring. Nej, den går ikke med, at I bare taler på denne facon, at kommissionen nu har siddet og puslet dér i en 12-13 år, og måske i løbet af år nr. 14 eller 15, altså efter Kristi fødsel, har man en chance for, at den vil sige noget om, hvordan de økonomiske forbindelser er. Og derefter vil den højtærede handelsminister så åbenbare, hvad han mener om disse vældige, gode resultater.

Nu ved enhver jo fra kommissionsarbejde, at denne kommission, når den barsler med sin betænkning, med dette vældige lyn-tempo, den har haft, vil være fem år bag efter sin tid, og dér agter handelsministeren altså at blive gående. Det gør vi faktisk ikke.

Men må jeg videre nævne — det kan jo kun blive meget spredte ting — at hr. Robert Pedersen siger, at tidspunktet er dårligt valgt. Ja, alle tidspunkter er dårligt valgt, set med forsikringsejernes øjne, men jeg tror, de er godt valgt, set med forsikringstagernes øjne. Hvis man ved en ekspropriation, nationalisering af disse selskaber, virkelig sætter samfundet ind som kontrolfaktor og som ejerfaktor, så vil man efter vore beregninger kunne sænke omkostningerne med ca. 800 kr. pr. familie, pr. forsikringstager. Vi synes, det er helt urimeligt,